Mirador

Pep Blay

Hivern. Maria Coma

Ha construït el seu 'Linòleum', un deliciós àlbum de debut

Hivern. Una llum melancòlica, tacada de gris, pinta el fred de l'Escala. El mar s'encavalca per les roques i les emblanquina d'escuma. La tramuntana avisa, no trigarà massa a fer volar la sorra. Després d'un dia intens, la natura convida al recolliment, a tancar-se a casa i deixar-se emportar per la intimitat. És llavors quan les cançons de Maria Coma et transporten a un lloc que no sabria definir però del qual, quan hi ets, no en vols sortir. T'hipnotitza. La seva veu, de vegades naïf, de vegades pur ventre, no perd mai la fragilitat de la melodia. Potser només un piano, potser un estrall de guitarres, potser uns teclats magnètics que mantenen la tensió de fons, com si Björk abandonés el gel per descobrir el so orgànic, l'escalfor que amaga el fred. Amb un detall de *swing*, aquell pessic de picardia.

Així, juganera i sentimental, Maria Coma ha construït el seu *Linòleum* (Amniòtic Records), un deliciós àlbum de debut on interpreta paisatges de l'ànima, lletres que reflecteixen sensacions, desitjos, pinzellades del cervell i moments que fan pensar. *Cel salat*, *Sempre present*, *Placenta* o *Mil orelles* són precioses estampes d'una artista sensible i amb un enorme potencial, fabricades a la cuina d'un dels grans músics i productors catalans d'avui: Pau Vallvè, conegut fins ara com a Estanislau Verdet. No és el primer cop que enregistren junts, ja havien compartit un bell disc amb el projecte U_mä. Però *Linòleum* m'emociona més. No hi ha continències ni lligams estètics.

Feia temps que no em sentia tan endins d'un disc. Escolteu-lo en un moment de privilegiada solitud, o en la silenciosa complicitat de la parella. Com un gat que es cola a casa per fer la seva companyia. Hivern. Maria Coma.